

Конкурс: «Старобільщина незламна»

Номінація: «Битва за волю: розуміння, бачення, сенси»

Автор: учениця 11 класу У* Аліна**

Есе

Назавжди в небі

Чи можна літати без крил? На мій погляд, можна. У мріях, в уяві, у прагненнях. А якщо ще й до того ж здобуваєш справжні крила, нехай і металеві, то мрії стають реальністю. Саме так і сталося із уродженцем Старобільщини Володимиром Скляром, який, подолавши всі труднощі та перешкоди, таки зміг здійснити свій справжній (уже не уявний) політ, адже став пілотом.

Виходець із невеликого селища Марківки, звичайний хлопець Володя став не просто льотчиком, він військовий пілот гелікоптера МІ-8, учасник миротворчих місій у Ліберії та Конго. Позаду місцева марківська дев'ятирічка, навчання у військовому ліцеї та Харківському національному університеті Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. А попереду ціле життя й омріяна робота. Поруч кохана дружина та улюблена донечка, над головою – безкрає небо, яке манить у політ... Нібито ось воно щастя, проте все здатне змінитися в одну мить. Такою миттю для Володимира став ранок 24 лютого 2022 року, коли він отримав команду «Ривок», що означало негайний збір у військовій частині.

Як можна стояти осторонь, коли над твоєю рідною країною нависла небезпека? Звичайно, ніяк. Такою чіткою позицією завжди відзначався Володимир Скляр, тож він день за днем неодноразово виходив на бойові завдання, чітко розуміючи, що кожне з них може стати останнім, адже лінія бойових дій змінювалася дуже інтенсивно, і та позиція, яка ще кілька годин тому була безпечною, могла вже бути за ворогом.

Незважаючи ні на що, Володимир брав до рук штурвал і виконував свою місію – боронив рідну землю. Він не міг інакше. По-перше, він військовий, а отже, захист – це його справа честі, а по-друге, за його спиною дружина, донька і мама, яка на той час залишалася в окупованій Марківці. Хто, як не він, мав їх захистити. І Володимир летів. Загальна кількість його вильотів склала понад тисячу годин.

Вранці 8 березня 2022 року Володя вже відпрацював свій політ, проте на наступне завдання мали летіти два його побратими, хіба ж всидиш у частині...І Володимир Скляр знову полетів. Це завдання стало для військового останнім. Із чотирьох гелікоптерів тоді на базу повернувся лише один: Володі в ньому не було. Лише через місяць, вже після деокупації Київщини (саме там виконувався політ), було знайдено його тіло. Марківщина втратила свого односельця, а родина – сина, чоловіка та тата.

Посмертно Володимир Скляр отримав звання майора та був нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Проте найвищою нагородою для воїна, на моє глибоке переконання, є пам'ять про його подвиг і повага до нього. Володимир, як ніхто, цього заслуговує. Ми пам'ятаємо героїзм льотчика, його ім'я золотими літерами вписане в історію боротьби нашої країни за волю. На честь односельця перейменовано одну з вулиць рідної йому Марківщини, учні та вчителі місцевого ліцею готують дослідницькі проєкти, розвідки, увіковічуючи пам'ять про славетного земляка.

Отже, без перебільшення можна стверджувати: Володимир Скляр – взірець доблесті й честі, справжній громадянин своєї країни, вірний син Марківщини. Пам'ять про нього назавжди в наших серцях. Як відомо, пілоти не вмирають, вони йдуть у вічний політ і назавжди залишаються в небі. Володимир Скляр виконав свій обов'язок у небі, до останнього виборюючи волю рідної країни, тепер ми маємо виконати своє завдання на землі – зберегти пам'ять про цю боротьбу.